

Est enim omnimoda. iv, 437, n. 13.
 Quomodo æqualitas inter Personas divinas sit rationis, et non realis. iv, 438, n. 16.
 Objectiones Scoti diluuntur. iv, 439, n. 18.
 An diabolus appetierit veram Dei æqualitatem, an ejus similitudinem tantum. iv, 941, n. 18; 942, n. 20, vide omnipotentia, et similitudo.
 Æternitas Filii qua Deus est unde probetur. iv, 43, n. 12.

ÆQUINOCTIUM.

Æquinoctium vernale in tempore creationis celebrabatur mense aprili, non martio, et autumnale mense octobri, non septembri, ii, 796, n. 29.

ÆSTIMATIVA.

Æstimativa et phantasia in homine circa singularia discurrunt. v, 336, n. 13.

ÆTERNITAS.

Æternitas includit rationem durationis, et mensuræ respectu Dei. ii, 58, n. 1.
 Æternitas est interminabilis vitæ tota simul et perfecta possessio. ii, 58, n. 1.
 In Scriptura aliquando aliquid dicitur æternum ratione longitudinis et durationis, aliquando ratione uniformitatis, et immutabilitatis. ii, 58, n. 2.
 Æternitas realiter et positive importat durationem et non solum uniformitatem a duratione abstractam. ii, 58, n. 2; 60, n. 9.
 In Scriptura æternitas explicatur ad modum annorum et dierum, quod sine conceptu durationis stare non potest. ii, 60, n. 9.
 Æternitas id præstat Deo quod tempus rebus temporalibus. ii, 60, n. 10.
 Æternitas contraponitur tempori, nomine namque æternitatis designatur id quod in nobis designatur per tempus. ii, n. 10.
 Æternitas non constituitur formaliter per negationem mensuræ, licet includat negationem limitatæ mensuræ. ii, 61, n. 13.
 Duplex est mensura intrinseca et extrinseca, et quænam sint. ii, 62, n. 14, vide mensura.
 Ad hoc ut æternitas se habeat per modum mensuræ, sufficit quod explicet in suo conceptu uniformitatem, et regularitatem durationis divinæ. ii, 62, n. 15.

Æternitas habet conditiones mensuræ quantum ad id quod est perfectionis in mensura, et seclusis omnibus imperfectionibus. ii, 62, n. 16.
 Æternitas importat uniformitatem durationis simplicissimæ, qualis est divina, et ita correspondet tempori in rebus temporalibus et mutabilibus. ii, 63, n. 17.
 Æternitas realiter et positive includit perfectionem mensuræ secundum uniformitatem durationis. ii, 63, n. 18.
 Differentia per se et propria inter æternitatem, et tempus est, quod tempus mensurat secundum modum numerationis, id est, secundum prius et posterius, prout numerata, quæ numeratio fit ab intellectu: æternitas vero mensurat non per numerationem quæ fit ab intellectu, sed per unitatem seu per permanentiam actus, ut habet rationem unius seu rationem uniformis. ii, 64, n. 19.
 Unitas seu conformitas complet rationem æternitatis, ut habet rationem mensuræ, non ut habet rationem negationum. ii, 64, n. 19.
 Cum æternitas sit mensura perfectissima summe conjungitur suo proprio mensurato, ita quod habet identitatem cum illo. ii, 64, n. 19.
 In Deo est permanentia durationis carens fine et principio, quare est duratio infinita in permanendo. ii, 66, n. 23.
 Quando D. Thomas dicit rationem æternitatis consistere in apprehensione uniformitatis ejus, non intelligit de uniformitate reali, quæ potest apprehendi a nobis tamquam objectum, sed in conceptu illius uniformitatis. ii, 68, n. 28.
 Æternitas ut mensurans uniformiter est attributum divinum. ii, 68, n. 29.
 Æternitas quantum ad perfectionem et constitutionem mensuræ, non completur per aliquid rationis, sicut plurificatio idearum. ii, 68, n. 29.
 Æternitas non solum est mensura per modum exemplaris, et secundum perfectionem, sed per modum quantitatis. ii, 70, n. 34.
 Æternitas non est mensura homogenea sed superexcedens quæ per modum unitatis et indivisibilitatis mensurat, non quidem explicando et multiplicando per successionem mensurationis, sed immutabili et indivisibili modo coexistendo omnibus rebus. ii, 70, n. 34.
 Æternitas est mensura tam respectu creaturarum quam Dei et quomodo. ii, 71, n. 36.
 Æternitas vere et proprie est mensura durationum creaturarum inadæquata tamen, et excedens. ii, 71, n. 37.

Id quibus ille excessus attenditur. ii, 71, n. 37.
 Prima mensura æternorum est ipsa Dei æternitas. ii, 73, n. 5.
 Deus intuitive videt omnia quæ in tempore aguntur vel in aliis durationibus creatis, quia sunt præsentia in æternitate, sed ad hoc requiritur præsentia physica, et realiter mensurata per æternitatem. ii, 73, n. 5.
 Æternitas coexistit realiter tamquam duratio superior et uniformior, et a qua cæteræ durationes dependent, saltem quando ipsæ res inferiores existunt in propriis durationibus et mensuris. ii, 74, n. 6.
 In æternitate Deus videt intuitive res omnes creatas, quas scientia visionis cognoscit tamquam præsentem, et coexistentes in æternitate. ii, 74, n. 6.
 Æternitas est mensura creaturarum, non pro ut sunt intra Deum, seu Deus ipse, neque pro ut sunt in potentia objectiva seu cognitione Dei, sed prout sunt res creatæ extra Deum, et attinguntur per actionem divinam. ii, 75, n. 9.
 Æternitas abstrahit ab omni motu et tempore, non tamen a contingentia eminentiali et superiori ipsius temporis, et sic se habet ut mensura inadæquata, et non homogenea. ii, 75, n. 12.
 Æternitas non mensurat tempus successive, sed simul ex parte sui. ii, 77, n. 14.
 Æternitas non est divisibilis quia coexistit rei divisibili, quia non coexistit ei per modum adæquationis, sed per modum virtutis et continentie eminentialis. ii, 77, n. 14.
 Inter æternitatem et immensitatem est disparatio, et quæ. ii, 78, n. 16.
 Æternitas non constituit res creatas in sua duratione, sed potius durationes creatas continet mensurando non formaliter constituendo. ii, 78, n. 17.
 Res in propria mensura non coexistunt æternitati, nisi ut subjectæ illi, et mensuratæ ab illa. ii, 79, n. 19.
 Res creatæ sunt realiter præsentem ipsi æternitati ita indivisibiliter quod toti æternitati coexistent. ii, 72, n. 2.
 Licet res creatæ inter se secundum proprias mensuras simul non sint, tamen ratione mensuræ superioris quæ est æternitas sunt simul cum illa. ii, 72, n. 2.
 Tempus coexistit ipsi æternitati non in seipso, sed in ipsa æternitate, ratione cuius realiter ei coexistit non solum in cognitione, sed etiam in duratione. ii, 72, n. 2.
 Res præter præsentiam objectivam quam habent in præscientia æterna habent, præscientiam durationis et existentie realis in æternitate. ii, 83, n. 5.
 Præsentia cognitionis et præsentia æternitatis distinguuntur. ii, 85, n. 9.

Res ut cognitæ objective, denominantur cognitæ ab æterno, ita adæquate sicut et ipsa cognitio a qua denominantur, æterna est adæquate. ii, 86, n. 12.
 Æternitas ut est attributum distinctum ab intellectu non continet res cognoscendo, sed secundum indivisibilitatem et summam uniformitatem durandi quod ad præsentiam realem durationis pertinet. ii, 87, n. 14.
 Æternitas non solum est immutabilis in se, sed etiam ea quæ apud nos successive transeunt, stant in æternitate, et non transeunt. ii, 87, n. 14.
 Æternitas respectu extrinsecæ durationis caret successione. ii, 87, n. 14.
 Æternitas non solum est indivisibilis entitative, et in se, quia caret partibus sicut substantia Dei, sed etiam est indivisibilis, et immutabilis in mensurando et in modo continendi et mensurandi sua mensurata sive intrinseca sive extrinseca. ii, 89, n. 17.
 Æternitas non mensurat res per immutationem illarum. ii, 89, n. 17.
 Æternitas non potest esse mensura rerum creaturarum coexistendo illis per multas numerationes succedentes, sed unica mensuratione exhaurit totam quantitatem mensurati. ii, 90, n. 18.
 Æternitas non solum est fixa et immutabilis in se, sed etiam in mensurando. ii, 90, n. 18.
 Æternitas mensurat per modum possessionis perfectæ et integræ, non per modum numerationis et replicationis sui ad mensuratum, vel mensurati ad se. ii, 90, n. 18.
 Æternitas non expectat coexistentiam et durationem mutabilem rei creatæ ut sibi coexistat. ii, 90, n. 18.
 Æternitas mensurat tamquam possessio simultanea omnis rei a se mensuratæ. ii, 90, n. 19.
 Repugnat modo mensurandi æternitatis quod expectet transitum et successionem rei temporalis et transeuntis. ii, 90, n. 19.
 Est differentia inter æternitatem et mensuras creatas et quæ. ii, 90, n. 19.
 Quando res temporales existunt in propria mensura coexistunt æternitati, non coexistentia fundata in ipsa propria mensura, sed fundata in immutabilitate æternitatis quæ reducit ad sui uniformitatem res temporales per illam mensurationem superiorem, quæ est possessio et numeratio. ii, 91, n. 21.
 Res existunt in æternitate secundum suum proprium esse, non tamen in propria mensura sed in aliena et altiori. ii, 93, n. 27.

Existencia rei non est distincta in tempore, et in æternitate sed eadem, tamen sub diversa mensura. II, 93, n. 27.

Non minus productio rei mensuratur æternitate quam res producta, licet non producat ibi sub propria mensura, sed sub aliena, ita est in nunc æternitatis non in nunc temporis. II, 93, n. 27.

Æternitas non mensurat res creatas immediate et supponendo illas jam in se passive productas et immutatas, sed præcise prout continentur in actione divina a qua attinguntur ut terminus ejus. II, 93, n. 26.

Res in actione divina habent esse creatum terminative, tamquam respectæ ab actione, non ut immutatae in se, et habendo esse in propria mensura ut passive factæ, licet actio in se sit divina et æterna formaliter. II, 93, n. 27.

Res non sunt in æternitate quasi prius producantur in suo proprio esse et sic passive eleventur ad æternitatem, sed per hoc, quod ab æterna Dei actione respiciuntur, et connotantur ut terminus temporaliter quidem immutandus, sed ab æterno connotatus, et respectus. II, 95, n. 29.

Æternitas mensurat modo immutabili, non solum quia in sua entitate intrinseca immutari non potest, sed etiam quia in ipso modo mensurandi non potest admittere variationem ut extrinsecam, quia mensurat non numerando sed possidendo res mensuratas. II, 95, n. 29.

Non est inconveniens quod in æternitate contineatur corruptio et generatio, inceptio et desitio, esse et non esse, secundum diversos respectus, et quare. II, 97, n. 33.

Æternitas continet tempus, et rem mensuratam et derivatam a se, non ut exercentem ibi modum suæ mensurationis, sed ut petentem exercere illam in sua mensura propria, non in mensura superiori æternitatis. II, 97, n. 33.

Proportio æternitatis ad totam temporis durationem est sicut proportio indivisibilis ad continuum. II, 73, n. 5.

Licet res contineatur in æternitate ab æterno et immutabiliter tamquam res contenta, tamen simpliciter fit ex nihilo, quando fit in tempore. II, 97, n. 35.

Æternitas non continet actum liberum ut factum simpliciter, et jam in propria mensura positum, nec ut faciendum necessario, sed ut faciendum cum indifferentia et eo modo quo in tempore. II, 98, n. 36.

Æternitas præcedit tempus in duratione propria, et mensura, non autem præcedit tempus secundum modum mensurandi quem habet in æternitate, et in actione Dei. II, 98, n. 37.

Peccata et omnes defectus, atque privationes cum nihil sint, dicuntur esse in æternitate non positive sed defective, II, 99, n. 38.

Aliud est propositio veritatis æternæ, et aliud est existentia veritatis æternæ: atque, etiam aliud est habere existentiam in æternitate, et aliud habere connexionem æternam in veritate. II, 100, n. 41.

Connexio æternæ veritatis abstrahit ab omni existentia et duratione, non solum in tempore, sed etiam in æternitate. II, 99, n. 40.

Æternitas non mensurat aliud ratione veritatis et connexionis essentialis extremorum, sed ratione existentie et durationis, quæ in tempore convenit rei per sui immutationem et ab æterno tangitur, et connotatur ab actione Dei æterna ut terminus ejus. II, 100, n. 41.

Veritas æterna ratione connexionis extremorum non fundatur in aliqua existentia in æternitate, nec dicitur æterna quia mensuratur positive a duratione æternitatis et abstrahit ab omni existentia, et dicitur æterna negative quia non fundatur in tempore et motu. II, 100, n. 41.

Æternitati simul coexistunt ea quæ in se, et in propria mensura simul non sunt, quia coexistunt tamquam mensuræ indivisibili formaliter, æquivalenter autem, et eminenter divisibili. II, 100, n. 41.

In æternitate ipsa duratio est indivisibilis formaliter, et se habet ad diversas mensuras inferiores quas continet eminenter. II, 100, n. 41.

Æternitas non solum entitative est aliquid indivisibile, sed etiam mensurative, quia mensurat omnia possidendo, et tangit illa non ut sunt in propria mensura mensurata, sed ut in actione æterna connotata, et contenta. II, 100, n. 42.

Ad hoc ut propositiones contradictoriæ fiant respectu æternitatis, copula debet teneri semper eodem modo, et in ordine ad eandem mensuram eodem modo consideratam. II, 101, n. 43.

Instans æternitatis licet formaliter sit indivisibile, virtualiter est multiplex, quia æquivalet multis durationibus quas continet. II, 101, n. 43.

Æternitas participata subjective est in intellectu beati perfectissimi, scilicet in anima Christi. II, 106, n. 42.

In æternitate omnia sunt simul ex parte ipsius mensuræ et modi mensurandi: ex parte tamen rei mensuratæ est prioritas et posterioritas, futurum et præteritum, et tota ipsa successio temporis sub modo non successivo contenta. II, 553, n. 11.

Æternitas participata, non vero essentialis est mensura visionis beatificæ, et quare. II, 107, n. 14; 110, n. 21.

Æternitas participata subjective est in intellectu perfectissimi beati, scilicet in anima Christi. II, 106, n. 42.

ÆVUM.

Ævum est duratio mensurans esse angelicum. II, 103, n. 9.

Ævum admittit aliquas variationes in Angelis, sive quoad mutationes locales, sive quoad diversos actus. II, 103, n. 9.

Ævum est mensura rerum incorruptibilium. II, 111, n. 3.

Ævum intrinsece et formaliter nullam habet successionem prioris et posterioris, bene tamen virtualiter, et æquivalenter, imo et extrinsece potest habere successionem secundum assistentiam ad res successivas. II, 111, n. 3.

Permanentia seu ævum in duratione est simplex, et unica in Angelo. II, 111, n. 4.

Permanentia seu ævum in Angelo non continuatur per mutationem, quia non datur una pars transiens, et alia adveniens, si quidem est incorruptibilis, et caret partibus. II, 111, n. 4.

Materia mensurabilis in durationibus angelicis est ipsa permanentia, seu ævum. II, 111, n. 3.

Ævum in se intrinsece non componitur ex parte præterita, et futura, quod est habere intrinsece successionem, potest tamen extrinsece coexistere futuro et præterito. II, 111, n. 4.

Ævum est mensura durationis incorruptibilis in substantia, licet variabilis in operatione, et sic est mensura durationis angelicæ. II, 115, n. 16.

Ævum est duratio non quomodocumque sumpta, sed prout habet majorem uniformitatem, et simplicitatem. II, 117, n. 17.

Ævum in supremo Angelo est pure mensurans et non mensuratum ab alio superiori, in infimo Angelo est mensuratum et non mensurans, in intermediis autem est ævum mensurans et mensuratum, mensurans respectu inferioris, mensuratum autem respectu superioris. II, 118, n. 23.

Ævum est unitas vitæ immutabilis mutabilitati conjuncta. II, 122, n. 31.

Ævum pro ut est naturalis mensura durationis est subjective in supremo bonorum Angelorum, qui simpliciter retinuit majorem uniformitatem in suis operationibus

vitalibus, nec decidit ab ea quam habebat. II, 123, n. 32.

Ævum potest mutare subjectum materialiter loquendo, non vero formaliter. II, 123, n. 32.

Posito quod Angeli semper fuerint, adhuc ævum differret ab æternitate. II, 64, n. 19.

Ævum est mensura durationis supremi Angeli in quo est, et aliorum extrinsece. II, 65, n. 22.

Licet Angelus mensuretur ævo indivisibili in sua substantia, est tamen capax mutationis, et temporis discreti in mensurando suas actiones. II, 100, n. 42.

Ævi mensura non continet in mensurando mensuras inferiores temporis, quia non est causa earum sicut æternitas omnium durationum, et mensurarum inferiorum, nec possidendo illas, simul et indivisibili modo continet, ut actus purus, sed expectando ut sint, et transeundo de potentia ad actum. II, 100, n. 42, vide mensura.

Ævum, vide tempus.

Ævum quod est duratio mensurans esse Angeli, non est mensura visionis beatificæ. II, 104, n. 8.

Licet Angelus in suo esse, et specie, qua intelligit, mensuretur ævo quoad suum esse entitativum, tamen exercitium ipsum representandi, quantum ad singularia, quæ successive fiunt, tempore mensurantur, non ævo. IV, 822, n. 25.

AFFABILITAS.

Affabilitas seu amicitia est pars potentialis justitiæ, et una ex septem speciebus justitiæ non rigorosæ. VI, 487, n. 1, vide justitia.

AFFECTUS.

Affectus simplex est ante actum intentionis. III, 327, n. 19.

Affectus, vide amor et voluntas.

AFFICIO.

Afficere et efficere quomodo amori conveniant. III, 320, n. 6.

AFRICA.

Africa abundat elephantis. VII, 921, n. 20.

AGATHO.

Agatho papa ad imperatores scribit non unam tantum esse operationem in Christo. v, 180, n. 28.

AGENS.

Agens intellectuale per quid operatur et in quo ab agente naturali differat. III, 4, n. 2.

Agens, vide efficiens.

Agens nullum creatum potest illabi intra voluntatem immutando illam efficienter. v, 503, n. 36, vide voluntas et Deus.

Agens creatum non habet inclinationem ad operandum, nisi supposito motu causæ superioris, et primæ. v, 422, n. 45.

In omni libero agente debet præcedere voluntas ultimi finis, sive veri, sive apparentis. v, 122, n. 29.

Agens creatum non patitur violentiam in cessatione sui actus per cessationem causæ primæ, vel sui moventis proprii, vel objecti. v, 418, n. 36, vide voluntas.

AGGENERATIO.

Aggeneratio est novæ partis additio. vi, 297, n. 14.

AGGRESSOR.

Aggressor quantumcumque culpabilis sit causa oblata ab aggresso, adhuc gravissimam injuriam facit illi eum occidens. vii, 688, n. 16.

Non est licitum prævenire aggressorem ipsum occidendo. vii, 504, n. 5.

Licebit tamen alicui occidere alterum si habeat probabilem opinionem, quod invadetur ab illo. vii, 505, n. 6.

AGILITAS.

Agilitas est virtus efficacissima superaddita virtuti motivæ corporis gloriosi, ut quo voluerit anima moveat ipsum. v, 349, n. 50.

Qui quidem motus ab agilitate proveniens nequit esse in instanti. v, 349, n. 50.

AGO.

Ad agendum propter finem non requiritur actualis cogitatio finis. Agere contra conscientiam. v, 118, n. 23, vide conscientia.

AGONIA.

Agonia est species timoris, quando scilicet timor est de malo improvise, et subito; et sic impedit considerationem. vi, 226, n. 2, vide stupor et timor.

Agonia fuit in Christo ex perfectissima sapientia, et consideratione orta. vi, 227, n. 3.

ALARCON.

Alarcon, vide superiores Angeli.

ALEXANDRIA.

Alexandria civitas ut multitudine populi ac nobilitate clarissima, ita inanium deorum superstitione ac vanitate cultus dæmoniorum celeberrima. vii, 961, n. 4.

ALEXANDRINUS.

Alexandrinæ civitatis impietas a magno Antonio deploratur. vii, 961, n. 4.

Alexandrinus episcopus in omnes Ecclesias Ægypti patriarchalem potestatem habet. vii, 493, n. 31.

ALIENATIO.

Alienatio immobilium ecclesiasticorum nequit fieri, nisi casu evidentis necessitatis, vel utilitatis. vi, 136, n. 22.

ALIUS.

Aliud dicit alietatem essentiali, alius autem connotat alietatem personæ. Unde ista propositio vera est: Pater est alius a Filio, et Filius est alius a Patre, et Spi-

ritus sanctus est alius a Patre et Filio. Ista autem est facta: Pater est alius a Filio, et sic de cæteris Personis. iv, 291, n. 9.

Aliud dicit differentiam substantialem, alterum autem accidentalem. viii, 341, n. 21.

ALLIGO.

Alligari dicuntur dæmones igni infernali et quoad detentionem localem, et quoad impedimentum suarum potentiarum, suarumque operationum. iv, 1017, n. 13; 1019, n. 16.

ALOGI.

Alogi hæretici errabant circa Verbum incarnatum, seu quod idem est circa Christum Dominum eum esse Deum negantes. iv, 4, n. 4.

ALTER.

Alterum dicit differentiam accidentalem, aliud autem substantialem. viii, 540, n. 43.

ALTERATIO.

Alteratio, vide motus localis.

Alteratio producit qualitatem sub aliquo tamen modo, vel remisso vel intenso. vi, 339, n. 32.

AMENS.

Amens, vide actiones necessariae.

Amentes non licet conjungere extra matrimonium, non propter malitiam peccati, sed propter damnum prolis. v, 620, n. 12.

AMICITIA.

Amicitia quid. iii, 509, n. 11.

Amicitia ex se non est rei adeptio, ut v. g. charitas viæ. v, 216, n. 47, vide assecutio, beatitudo, intellectus, visio et voluntas.

Amicitia ad alterum ex amicabilibus ad se oritur. v, 141, n. 15; 464, n. 12.

Amicitia non diversificatur specie penes objectum præsens, vel absens. v, 217, n. 51.

Amicitia ex defectu communicationis dissolvitur. vi, 366, n. 19.

Amicitia perfecta debet esse amor fundatus in aliqua communicatione. vi, 870, n. 43.

Amicitia non diminuitur per offensas leves. vii, 472, n. 16.

Amicitia non variatur per hoc quod amicus sit præsens, vel absens. vii, 230, n. 5.

Amicitia sumitur, et pro respectu, et pro fundamento, scilicet pro actu habente conditiones amicitiae. vii, 407, n. 1.

Amicitia habet rationem benevolentiae. vii, 407, n. 1.

Amicitia est amor mutuus fundatus in aliqua communione. vii, 407, n. 2.

Amicitiae distinguuntur penes distinctionem communicationum super quas fundantur. vii, 407, n. 2; 417, n. 16.

Amicitia inter Deum, et homines est amicitia excellentiae. vii, 417, n. 16.

Amicitia est amor quo volumus bonum amico propter seipsum, non tamen ly propter seipsum dicit semper rationem finis cujus gratia, sed sufficit rationem finis cui. vii, 408, n. 6.

Amicitia excellentiae non excludit omnem servitutem. vii, 410, n. 11.

Amicitia potest habere aliquam concupiscentiam adjunctam. vii, 410, n. 11.

Amicitia excellentiae non petit æqualitatem in personis, sed sufficit mutuus amor. vii, 412, n. 16.

Amicitia non specificatur a bono voluto, sed a persona amata. vii, 409, n. 7, 8.

Nulla datur perfecta amicitia in qua non interveniat aliqua concupiscentia. viii, 220, n. 23.

AMICUS.

Amicus, vide amicitia, amor et unio.

Amicus quomodo fiat alter a se? vi, 214, n. 37; 228, n. 10; 230, n. 16.

AMO.

Amare libere et amare necessario quid. iii, 283, n. 17.

Quid simplici complacentia. iii, 284, n. 18.

AMOR.

Amoris efficacis, et inefficacis distinctio unde petenda. iii, 320, n. 6.

Amor causalitatis duplex genus in nobis exercet. III, 320, n. 6.
 Amor efficax non multum occupatur circa delectationem, sed circa ordinationem eorum per quæ assequendus est. III, 321, n. 7.
 Amor in Deo esse probatur. III, 501.
 Ad quæ objecta se extendit circa creaturas. III, 501.
 Amor in Deo non est metaphoricus. III, 503, n. 4.
 An ut condistinctus a gaudio. III, 504, n. 4.
 Amor concupiscentiæ, et amicitia explicatur. III, 508, n. 10.
 Uterque in Deo negatur. III, 509, n. 11, 12.
 Amor Personarum divinarum quis. III, 510, n. 14.
 Amor, vide absens. Amor enim potest esse inter absentes, licet magis præsentiam expetat. Pro quo vide præsentia realis.
 Amor sui est principium cujuscumque peccati etiam odii Dei. IV, 938, n. 76; 940, n. 17.
 Spiritus sanctus non procedit ex amore libero creaturarum. IV, 329, n. 33.
 Amor in Deo proprie datur, et etiam gaudium. V, 217, n. 49.
 Amor regulatus per fidem remissior est, quam regulatus per visionem. V, 217, n. 51.
 Amor quomodo sit magis unitivus, quam cognitio. V, 229, n. 11; 230, n. 16.
 Amor duplicem habet unionem, aliam effectivam, aliam effectivam, et quomodo. V, 230, n. 16.
 Amor non facit unitatem inter amicos formaliter, sed præsupponit. V, 228, n. 10; 230, n. 16.
 Amor creatus objecta supponit, non facit. V, 319, n. 41.
 Amor et odium de eodem objecto simul repugnant. V, 416, n. 27.
 Amor et spiratio quomodo differunt. V, 492, n. 10.
 Amor primus finis quomodo sit propter finem. V, 16, n. 31.
 Amor peccantis mortaliter circa creaturam versatur. V, 134, n. 1.
 Amor sui est finis ultimus peccantis mortaliter. V, 93, n. 16.
 Amor Dei quomodo pertinet ad beatitudinem. V, 236, n. 27.
 Amor amicitia non est beatitudo formaliter. V, 214, n. 42, vide assecutio, beatitudo et voluntas.
 Amor amicitia quomodo respiciat seipsum, et tamen differat ab amore concupiscentia. V, 464, n. 12.
 Amor in beatis secundario tantum causat impeccabilitatem. V, 254, n. 26.
 Amor beati necessarius est quod specifica-

tionem, et exercitium erga Deum, et visionem suam. V, 305, n. 6.
 Amor beati quo sensu sit per modum naturæ in patria. V, 309, n. 14.
 Amor beatificus voluntarius est, licet necessarius sit. V, 369, n. 11.
 Amor beatificus est liber eminenter, licet non formaliter. V, 370, n. 13.
 Amor beatificus est humanus, et moralis actus eminentiori modo. V, 378, n. 37; 380, n. 42.
 Amoris beati necessitas quoad exercitium effective procedit a charitate. V, 516, n. 41.
 Amor Dei erga se, et erga creaturas, vide Dei amor.
 Amor est passio concupiscibilis appetitus, differtque a dilectione, quia hæc est cum electione, et iudicio libero, differtque a charitate, quia hæc addit æstimationem, et pretium rei amata. VI, 204, n. 1.
 Amor amicitia, et concupiscentia aliquando distinguitur penes respectus solum, aliquando penes duos amores. VI, 205, n. 2.
 Amor ex duobus principiis oritur, scilicet ex objecto et ejus conditione. VI, 206, n. 3.
 Amor amicitia ex similitudine gignitur. VI, 206, n. 4.
 Amor quos habeat effectus interiores, et exteriores. VI, 206, n. 4.
 Amor est principium cæterarum passionum animi. VI, 206, n. 4.
 Amor Dei auctoris supernaturalis in quantum est bonum concupiscibile nobis, est actus supernaturalis. VII, 332, n. 19.
 Amor concupiscentia erga Deum est duplex; alter perfectus, alter imperfectus. VII, 332, n. 19.
 Amor iste, si est perfectus elicitur a charitate, si imperfectus elicitur in via ab habitu piæ affectionis: in patria (si talis actus datur) a fruitione divina. VII, 332, n. 195; 333, n. 25; 441, n. 12.
 Amor concupiscentia non solum versatur erga se, sed etiam erga alterum. VII, 8, n. 8; 344, n. 16.
 Amor benevolentia requiritur ad sperandum alteri aliquod bonum. VII, 341, n. 7.
 Amor Dei super omnia dabilis est, qui quidem amor non est amicitia perfectæ, intra genus tamen amicitia veræ. VII, 414, n. 9.
 Amor Dei auctoris naturalis super omnia, non destruit statum peccati, sed solum actualem voluntatem peccandi. VII, 418, n. 18.
 Amor Dei auctoris naturalis in peccatore, si detur, non est amor amicitia, sed benevolentia tantum. VII, 418, n. 18.

Amor Dei benevolentia distinctus ab amore supernaturali datur. VII, 412, n. 1; 414, n. 9.
 Amor amicitia, vide amicitia.
 Amor Dei auctoris supernaturalis ex motivo naturali non est actus bonus, et honestus. VII, 356, n. 4.
 Amor Christi, vide Christus.

ANALOGUM.

Analogia attributionis duplici via habent denominationem, et a forma sibi inhærente, et a forma quæ est in principali analogato. V, 372, n. 19.

ANGELICUS.

Dies angelicus componitur ex vespere et mane. II, 781, n. 5.

ANGELUS.

Angelus caret omni ordine ad materiam, et ex hac parte habet quamdam infinitatem, sed non simpliciter in genere entis, quia formam quæ est existentia habet limitatam, quia receptam in se, et sic habet potentialitatem, et ordinem ad esse limitatum. I, 698, n. 12.
 Illuminatio Angeli superioris communicatur inferiori, ad hoc ut altiori modo intelligat, quam ex propria virtute posset. II, 293, n. 24.
 Virtus in Angelo inferiori ad intelligendum juxta illuminationem superioris non potest recipi in superiori, sed in inferiori. II, 293, n. 24.
 Duratio Angeli coexistit tempori nostro, vel etiam tempori angelico discreto, non tamquam mensura superior a qua dependeat, et derivetur tempus, sed ut concomitans ipsum tempus, et ei coexistens. II, 92, n. 22, vide ævum.
 Angeli creati fuere cum tota sua perfectione. II, 685, n. 3.
 Angeli non efficiunt formas corporales, sicut nec ipsa composita, sed a propriis agentibus fiunt. II, 688, n. 5.
 Angeli possunt movere et applicare semina seu virtutes corporales ut fiant effectus juxta propria genera. II, 688, n. 5.
 In rebus quæ fuerunt factæ non per creationem sed per educationem ex materia, ut

aves, pisces et omnia animantia, Angeli non potuerunt producere eorum formas. II, 688, n. 5.

Licet Angelus non habeat virtutem formalem et ejusdem generis cum agente corporali ad producendas formas corporum, tamen non potest producere ipsum compositum; v. g. ignem, vel plantam eminentiori et superiori modo, non sicut alter ignis, vel alia planta. II, 688, n. 6.

In Angelis non est potestas ad immutandum ordinem universi, quare non possunt facere vacuum, nec potuerunt diluvium universale, neque Deus Angelis subiecit orbem terræ. II, 729, n. 4.

Angeli non operantur alterationes nisi applicando activa passivis. II, 736, n. 18.

Angolorum ministerio Deum fuisse usum ad formationem corporis hominis crediderunt Manichæi et alii. II, 761, n. 6.

Idem existimarunt hæc verba Dei: *Faciamus hominem ad imaginem et similitudinem nostram* ad Angelos dicta fuisse. II, 761, n. 6.

A Deo solo formatum fuit corpus hominis et non ab Angelis. II, 761, n. 7.

Angolorum ministerio utetur Deus in resurrectione. II, 761, n. 7.

Angeli colligent cineres ex quibus corpora formabantur in resurrectione. II, 762, n. 9.

In Angelis duplex est cognitio, matutina quæ res videntur in Verbo, id est, in suo principio, et vespertina quæ videntur in propria specie et extra Verbum. II, 781, n. 5.

Angeli non fuerunt beatificati in eodem instanti in quo fuerunt creati. II, 786, n. 10.
 Qualis sit mensura durationis angelicæ, vide ævum.

Angelus non acquirit suam perfectionem paulatim, sed ut res corruptibiles et generabiles. II, 111, n. 4.

Angelus compositionis et divisionis est expers. III, 428, n. 32.

Angeli sunt incorporei neque corpori unibiles sicut anima nostra. IV, 559.

Quo sensu sunt Angeli immateriales. IV, 559.

Et quo sensu simplices substantiæ. IV, 570, n. 17.

Angeli sunt in magno numero. IV, 559.

Differunt autem inter se specie et non numero, numerositate suppositi dumtaxat, quamvis differant numero numerositate essentiali. IV, 559.

Angeli sunt incorruptibiles ab intrinseco, licet corruptibiles et annihilabiles respectu Dei omnipotentis tamquam ab extrinseco. IV, 559.

Motus continuus et discretus potest convenire Angelis. IV, 456, n. 8, vide pars.